

MGA ALAMAT

Alamat Ng Malabon

ang Alamat Ng Malabon

Noong unang panahon, sa isang lugar sa hilaga ng Maynila, may isang bayan na pinangalanang Malabon. Ang lugar na ito ay kilala sa mga ilog at mga daluyan ng tubig na pumapalibot dito. Ang mga residente rito ay kilala sa kanilang sipag sa paghahanapbuhay, lalo na sa pangangisda at agrikultura.

Ayon sa alamat, ang bayan ng Malabon ay isang masaganang lugar na biniyayaan ng mayabong na lupa at saganang mga tubig-tabang. Ang pangalan ng lugar na “Malabon” ay hango umano sa salitang “labong” o mga usbong ng kawayan na tumutubo sa lugar. Maraming kawayanan ang matatagpuan sa bayang ito, at ang labong ay nagsilbing pangunahing pagkain ng mga sinaunang tao rito.

May isang matandang mangangalakal na nagngangalang Datu Labong na namumuno sa lugar. Siya ay kilala sa kanyang karunungan at pagkamaawain sa mga mamamayan. Si Datu Labong ay may asawa na si Dayang Malinao, at sila ay namuhay nang payapa sa kanilang tahanan sa tabi ng ilog.

Isang araw, isang malakas na bagyo ang dumaan sa kanilang bayan. Ang bagyong ito ay nagdulot ng pagbaha sa buong lugar, at maraming kawayanan ang nasira. Ang mga residente ay labis na nag-alala dahil sa takot na mawala ang kanilang mga kabuhayan at tahanan. Nagdasal sila sa mga bathala para sa kanilang kaligtasan at muling pagbangon ng kanilang bayan.

Sa gitna ng kanilang dasal, dumating ang isang mahiwagang lalaki na may dala-dalang isang sako ng mga buto ng kawayan. Sinabi niya kay Datu Labong na ang mga buto ng kawayan na ito ay isang handog mula sa mga bathala. Ipinagbilin ng mahiwagang lalaki na itanim ang mga buto ng kawayan sa mga nasirang lugar. Nang itanim ng mga residente ang mga buto, mabilis na tumubo ang mga bagong kawayan. Ang mga kawayan ay naging matibay, mas matibay pa sa mga dating kawayan na nawala sa bagyo.

Mula noon, muling bumalik ang sigla ng bayan. Nagsimulang magsulputan muli ang mga labong, at ang mga tao ay muling nakapagsaka at nakapagpangangisda nang may kasaganahan. Dahil dito, ang mga tao ay nagpasalamat kay Datu Labong at ipinangalan

sa kanilang bayan ang “Malabon,” na nagsasaad ng kasaganaan ng mga labong na nagbibigay-buhay sa kanilang lugar.

At mula noon, ang pangalan ng Malabon ay nagpatuloy at naging simbolo ng kasipagan, katatagan, at kasaganaan ng mga tao sa kabila ng mga pagsubok.

Mensahe ng Alamat:

Ang alamat ng Malabon ay nagpapakita ng katatagan ng mga tao sa harap ng mga pagsubok. Sa kabila ng pagkawasak dulot ng kalamidad, napanatili nila ang kanilang kabuhayan sa pamamagitan ng pagtutulungan at pagtitiwala sa mga biyayang ipinagkakaloob sa kanila.

